

[Justitsministeren.]

Det er et alvorligt Spørgsmaal, om man kan raade Bod paa den Uret, der er sket de paagældendes Familier og andre efterladte, ved at et Menneske med Urette er blevet likvideret som Stikker. Det var meget ønskeligt, om man kunde naa til ogsaa at faa slaaet klart fast over for Offentligheden, over for de paagældendes Paarørende, at der har foreligget en Misforstaaelse. Men det har jo ingenting at gøre med denne Lov. Det er for øvrigt et meget vanskeligt Spørgsmaal, som jeg tidligere har skænket Opmærksomhed, og om hvilket jeg i dette Øjeblik kun kan sige, at jeg endnu ikke kan se, hvordan det kan løses. Jeg tror, det vil vise sig at være helt umuligt og maaske, selv om det var muligt, heller ikke ønskeligt, at give sig til at inkvirere og anstille Undersøgelser for at faa klarlagt Gerningsmandsforholdet og Gerningsmændenes Motiver til alle de Stikkerlikvideringer, der har fundet Sted. Det er som sagt et af de Spørgsmaal, der stadig har min Opmærksomhed, men om hvilket jeg ærligt maa sige, at jeg øjner i Øjeblikket ikke, hvordan det skal løses.

Man maa jo ikke glemme — det synes jeg somme Tider, man gør — de Vilkaar, hvorunder vi levede under den tyske Besættelse. Vi maatte føre en Kamp, som havde et dobbelt Formaal: at gøre en Modstand, som skulde gøres mod Fjenden, og at placere os rigtigt, naar endelig det store Opgør skulde finde Sted, placere os — som det lykkedes — som en af de allierede Nationer. Den Opgave var svær, og de Forhold, den skulde løses under, var umenneskelige. Der maatte ske Ting, som ingen af os vilde drømme om kunde ske eller kan ske under normale Forhold. Jeg tror, man maa blive staaende ved at erkende dette og ikke glemme, hvordan Forholdene har været, og saa slaa sig til Ro med, at der er sket Ting under disse Forhold, som det nu hverken er muligt eller ønskeligt at prøve paa at komme bagom ved Politiundersøgelse.

Det ærede Medlem, mente, at Bemærkningerne til Lovforslaget var skrevet af mig i min Egenskab af Frihedskæmper. Ja, det er muligt, jeg skal ikke diskutere det, men jeg skal oplyse, at Frihedskæmper eller tilsluttet Frihedsbevægelsen i den Forstand, hvori det ærede Medlem stadig opfatter det, har jeg ikke været. Jeg har ikke været ude for at kæmpe eller for at kunne komme til at kæmpe, men det drejer sig her om den samme Misforstaaelse, som jeg omtalte før: at man — nu sigter jeg ikke alene til det ærede Medlem eller rettere slet ikke til det ærede Medlem — i mere eller

mindre god Tro bliver ved at sammenblende Frihedsbevægelsen og de væbnede Styrker. Det er den Omstændighed, tror jeg, som ogsaa er kommet til at ligge bag ved de Bemærkninger, det ærede Medlem her fremkom med.

Det ærede Medlem talte om de helt andre Forhold, det langsomme Tempo, der skulde være interneret under i Holland og Belgien. Ja, efter de Oplysninger, jeg har, sidder der mange, mange flere Mennesker interneret i Holland i Dag, end der nogen Sinde har gjort her. Om Tempoet til at begynde med har været hurtigere eller langsommere i Holland, ved jeg ikke. Jeg vil gerne tro, det har været langsommere, fordi det her i Landet kunde gaa hurtigt, da det var saa ganske ualmindelig godt tilrettelagt.

Det ærede Medlem talte om Erstatningens Størrelse. Det har jeg allerede udtalt mig om, saa det skal jeg ikke dvæle længere ved.

Det ærede Medlem beklagede, at der ogsaa her indførtes Særdomstole, og det ærede Medlem sagde, som for øvrigt ogsaa, tror jeg, et andet æret Medlem tidligere har sagt, at det havde været ønskeligt, om disse Sager var kommet til at ligge hos de ordinære Domstole. Jeg ser ikke rettere end, at ogsaa denne Udtalelse beror paa en dyb Misforstaaelse. Det er klart, at hvad der hører under Domstolene, bør ogsaa blive under Domstolene. Men man maa ikke være blind for, at der har foreligget endogsaa ganske særdeles gode Grunde for ikke at lægge dette Emne hen under Domstolene. Det er nemt nok at komme og sige: Disse Sager burde behandles af de ordinære Domstole. Og jeg kunde dertil sige: Ja, det synes jeg ogsaa, det er storartet. Men dermed er Sagen jo ingenlunde klar, for det næste Spørgsmaal bliver saa: Hvordan skal de behandles ved Domstolene, efter hvilke Regler? Lad os se paa det. Det er blevet nævnt, at disse Sager kunde behandles paa samme Maade, som Erstatningssagerne om uforskyldt Anholdelse og uforskyldt Varetagtsfængsel behandles efter Retsplejeloven. Ja, det kunde de, men vilde det være rigtigt? Reglerne om Erstatning for uforskyldt Anholdelse og uforskyldt Fængsling findes i Retsplejelovens Kap. 93 a. De er formet saadan, at hvis en Person begærer Erstatning for uforskyldt Fængsling, sker Behandlingen af Sagen for Kriminalretten i Straffeprocessens Former. Det er ikke den erstatningssøgende, der nedlægger sin Paastand; det er Statsadvokaten, der optræder og fører Sagen for Retten for at godtgøre,